

“ΣΤΑ ΙΣΙΑ”

έντυπο δρόμου από το
αυτοδιαχειριζόμενο στέκι άνω-κάτω πατησιών

ο δεκέμβρης
απέδειξε ότι
όλοι μαζί
μπορούμε να φέρουμε
τα πάνω κάτω



Τα γεγονότα του Δεκέμβρη πέρασαν. Για κάποιους κάπως αναιμικτα και χωρίς να 'χουν μεγάλη σημασία για τη ζωή τους, για κάποιους άλλους, θα μείνουν για πάντα χαραγμένα στη ζωή τους. Δεν θέλουμε -και δεν μπορούμε- να αναλύσουμε το τι έγινε και το τι έμεινε στον καθένα από 'μας. Είμαστε από αυτούς που δεν κατάλαβαν τι ακριβώς έγινε και τι ακριβώς άφησαν πίσω τους αυτές οι μέρες. Το σίγουρο είναι ότι το ζήσαμε- άλλοι περισσότερο, άλλοι λιγότερο. Όλοι μας όμως με ένα ιδιαίτερο και ξεχωριστό πάθος και το περιμέναμε να γίνει εδώ και πολλά χρόνια. Και είμαστε πολύ χαρούμενοι γιατί όταν ήρθε αυτό το ξέσπασμα ήμασταν όλοι μας εκεί. Ο καθένας με το δικό του τρόπο.

Δεν θα κρίνουμε άλλες παρόμοιες καταστάσεις των τελευταίων χρόνων απ' το παγκόσμιο στερέωμα -εξέγερση στο Λος Άντζελες το 1992, εκτεταμένες ταραχές στο Μπρίξτον στις αρχές της δεκαετίας του '80, εξέγερση στα γαλλικά προάστια το 2006. Άλλες καταβολές, άλλες αφετηρίες... Μπορούμε όμως και θέλουμε να κρίνουμε τα γεγονότα του Δεκέμβρη όχι γιατί είμαστε ειδικές, αλλά απλώς γιατί θέλουμε να καταλάβουμε

Α/Α χώρου έκαναν αυτό που θεωρούσαν σωστό. Δείξαν με τον πιο σαφή τρόπο ότι αυτή η «εξοστρακισμένη» σφαίρα διαπέρασε εκατοντάδες κορμιά εκείνο το βράδυ. Σ' όλο τον ελλαδικό χώρο ξέσπασαν συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και καταστράφηκαν δεκάδες -τόσα προλάβαμε- ναοί κατανάληψης, τράπεζες και οτιδήποτε μπορεί να αντιπροσωπεύει το χειρότερο κομμάτι αυτής της σάπιας κοινωνίας.

Τη Κυριακή με τις συγκρούσεις κατά μήκος της Λ. Αλεξάνδρας και κοντά στη Γ.Α.Δ.Α -απ' τις πιο βίαιες στην μεταπολιτευτική ιστορία- φάνηκε ότι ο περισσότερος κόσμος δεν θα άφηνε αναπάντητο το τι έγινε εκείνο το μοιραίο Σαββατόβραδο. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι αυτές οι δύο πρώτες μέρες -και νύχτες- ανήκαν στους πιο ενεργά πολιτικοποιημένους ανθρώπους στον ελλαδικό χώρο. Αυτό που όντως δεν περίμενε καμιά μας είναι αυτό που έγινε τη Δευτέρα (8/12) το πρωί. Καμιά μας δεν αντιλήφθηκε και να προβλέψει, ότι χιλιάδες μαθητές παράτησαν την οικογενειακή τους θαλιωρή, την ζεστή μοναξιά του playstation, τα sms για την eurovision και θα επιτίθονταν όσο βίαια μπορούσαν στα περισσότερα αστυνομικά τμήματα σε όλη

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ

ΚΑΙΤΑ ΤΩΝ ΣΥΡΑΝΩΝ



τι έγινε. Γιατί το ξαναδιάβασμα της ιστορίας είναι μέρος του αγώνα ενάντια στη γενικευμένη σιωπή που επιβάλλεται απ' την εξουσία. Όποια κατάλαβε τι γινόταν εκείνες τις μέρες ας έρθει να μας το πει και 'μας...

Όλα ξεκίνησαν γύρω στις 9 εκείνη τη σημαδιακή βραδιά της 6ης Δεκέμβρη. Τίποτα δεν προμήνυε την 'καταιγίδα' που θα επακολουθούσε. Αλλά όπως πολύ σωστά γράφανε κάποιοι τόσα χρόνια, **όποιος σπέρνει φόβο θερίζει οργή**. Το ίδιο βράδυ όσοι θεωρούν τους εαυτούς τους ενεργά κομμάτια του

την επικράτεια. Το τι τους ώθησε να φτάσουν μέχρι εκεί, κανείς δεν ξέρει ακόμα. Ούτε και οι ίδιοι, φανταζόμαστε.

Μπορεί τόσα χρόνια να λέμε και να ξαναλέμε για τις ατέλειωτες ώρες που σπαταλάνε οι σημερινές μαθήτριες σε σχολεία, φροντιστήρια, ξένες γλώσσες, πιάνο, καράτε και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί η καθεμιά μας, το οποίο κάποια στιγμή θα τους έκανε να απηυδίσουν και να βγούνε στους δρόμους, αλλά απ' την άλλη γνωρίζουμε ότι οι σχολές της αστυνομίας, είναι απ' τις πρώτες σε ζήτηση, στις πανελλαδικές εξετάσεις!

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΛΕΕΙ ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Αυτές οι αυθόρμητες επιθέσεις των μαθητών σ' όλη τη χώρα, έκαναν ολόκληρη τη κοινωνία να σαστίσει και να μην μπορεί να μιλήσει πια –εκτός του ΚΚΕ- για 'οργανωμένο σχέδιο αποδιοργάνωσης της χώρας'. Αυτά τα πιτσιρίκια –χαμένη γενιά του επο για τα media- που δεν είχαν μέλλον όπως προσπαθούσαν να μας πείσουν κάποιοι τόσα χρόνια, απέδειξαν έμπρακτα ότι έχουν περισσότερους λόγους να κατέβουν στους δρόμους έναντι των «μεγάλων» που σάστισαν απ' αυτή τη πρωτόγνωρη αντίδραση. Κάθε οικογένεια σχεδόν σ' όλη τη χώρα είχε και από ένα τουλάχιστον συγγενή, φίλη, γνωστό που είχε κατέβει στο δρόμο και είχε βρίσει μπάτσο, είχε πετάξει πέτρα, αυγό, μπογιά, μολότοφ, είχε σπάσει έστω και μια βιτρίνα ή είχε περριφανευτεί για τα καινούρια του γυαλιά ηλίου από τις προθήκες της Ακαδημίας.

Το θέαμα που αντίκριζε κανείς τη Δευτέρα το βράδυ σε δεκάδες πόλεις ανά τον ελλαδικό χώρο, με εκτεταμένες συγκρούσεις, πυρπολήσεις τραπεζών, καταστημάτων, κρατικών κτιρίων και πολυτελών αυτοκινήτων, ήταν για πολλούς ανεξήγητο. Όλοι αυτοί οι έμμισθοι κονδυλοφόροι που τόσα χρόνια πετάνε λάσπη σε όλες τις πολιτικές κινητοποιήσεις προσπάθησαν –μετά το πρώτο ολοφάνερο σοκ που πάθανε- να ξεκόψουν τα γεγονότα από τη πολιτική και πείσσουν να μας πείσουν ότι

απλώς ήταν ένα ακόμα νεολαιίστικο ξέσπασμα κατά της ανεργίας, των σκανδάλων, της κρίσης κ.ο.κ. Θέλανε να μας κάνουνε να ξεχάσουμε πως ξεκίνησαν όλα και από ποιους.

Θέλανε να ξεχάσουμε τις συγκρούσεις Σαββάτου και Κυριακής. Τις καταλήψεις σχολών όπως Πολυτεχνείου και ΑΣΣΟΕΕ αλλά όπως και του κτηρίου της ΓΣΣΕ από ενεργά πολιτικοποιημένα υποκείμενα αλλά και από Ανθρώπους που είναι απ' τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια στην ελληνική κοινωνία. Μαθητές, μετανάστες, χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι, άνεργοι, έφτιαχναν μια πανσπερμία ανθρώπων και ιδεών με το κυριότερο στοιχείο τους να μην δημιουργούν έναν απλά «αναστατωμένο όχλο».

Εργαζόμενες που γυάλιζε το μάτι τους από τα τόσα χρόνια εξευμίσματος από τα αφεντικά, μεγάλα και μικρά. Μετανάστριες που βρήκαν την αφορμή και την ευκαιρία να δείξουν τη λύσσα τους και την οργή τους για όσα έχουν τραβήξει και τραβάνε ακόμα σε μια αρκετά ρατσιστική κοινωνία, που όμως συναντήθηκαν όλες μαζί στο δρόμο και στα οδοφράγματα, και βρέθηκαν στις συγκρούσεις δίπλα- δίπλα κατανοώντας έμπρακτα τη σημαίνει αυτό το χιλιοεπωμένο και γραμμένο σε τοίχους και αφίσες «ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ». Κατάλαβαν και ένιωθαν ότι δεν είναι μόνες τους.



Μπορεί να θέλανε οι έμμισθοι κονδυλοφόροι να μας δείξουν ότι υπήρχαν «δικαιολογημένα» εξεγερμένα 15χρονα που αναζητούν ένα καλύτερο αύριο αλλά και κακοί μετανάστες που πλιατσικολογούσαν σε καταστήματα κακόμοιρων μικροκαταστηματάρχων οι οποίοι πέρασαν «μαύρα» χριστούγεννα.

Καταρχήν ξεκαθαρίζουμε ότι δεν είμαστε ενάντια στο πλιάτσικο. Πιο συγκεκριμένα δεν απολογούμαστε σε ανθρώπους που κάνουν καθημερινό πλιάτσικο σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας —αφεντικά, παπάδες, κομματόσκυλα, δημοσιογράφοι, μπάτσοι κ.ο.κ.. Αντιθέτως, καταλαβαίνουμε απόλυτα όλους αυτούς τους χιλιάδες ανθρώπους να οικειοποιούνται —έστω και άχρηστα πολλά φορές— καταναλωτικά προϊόντα. Κανένas δεν έχασε. Εκτός μάλλον από τις ασφαλιστικές εταιρείες. Εμπορεύματα χάθηκαν, βιτρίνες σπάστηκαν, καταστήματα κήκαν. Όσο για τα μικρομάγαζα που μας πρήζανε, as mas poun

πόσα μικρομάγαζα έχει η Ερμού και η Βουκουρεστίου, as μη μιλήσουμε για το Κολωνάκι.

Επειδή όμως και το πλιάτσικο έχει τα όριά του, ήμασταν απ' αυτούς που όταν διάφοροι έβρισκαν την ευκαιρία να παίρνουν εμπορεύματα απ' τα μαγαζιά της Στουρνάρη και να καβατζώνονται στο Πολυτεχνείο,

αγνωώντας επιδεικτικά τους λόγους που βρισκόμασταν εκεί, πετάγαμε όλα αυτά τα άχρηστα εμπορεύματα στις φωτιές για τα δακρυγόνα. Δηλώνοντας έτσι ότι το πρόβλημα στη ζωή μας σίγουρα δεν είναι η έλλειψη καταναλωτικών αγαθών, όπως laptop, 3G κινητά κ.ο.κ..

Όσο για τις καμένες τράπεζες, δεν νομίζουμε ότι υπάρχουν συνοτείοι, συνειδητοποιημένοι Άνθρωποι οι οποίοι να στεναχωρήθηκαν. Αν δεν υπήρχε ο νεκρός Αλέξης, κάλλιστα θα μπορούσαμε να λέγαμε ότι τα γεγονότα του Δεκέμβρη ήταν μια καλή αφορμή για τη διέξοδο από τη κρίση —τουλάχιστον στο

τομέα της οικοδομής και των συναφών επαγγελμάτων. Μια —τεχνητή για πολλούς— κρίση που δίνει την ευκαιρία στα αφεντικά να μας ξεζουμίσουν ακόμα περισσότερο και να έχουν το 'δικαίωμα' στη καταστρατήγηση και των πιο αυτόνομων εργατικών δικαιωμάτων που έχουν κατακτηθεί με αίμα —συντάξεις, θωρο, μισθοί, κ.τ.λ. Γι αυτό δεν μπορούν να μας κοροϊδεύουν ότι οι εμποροϋπάλληλοι του κέντρου θα έχαναν τις δουλειές τους λόγω των συγκρούσεων. Ξέρουμε πολύ καλά τι αποζημιώσεις καρπώθηκαν τα αφεντικά λόγω των συγκρούσεων.

Κανένas δεν μίλησε για επανάσταση. Ξέρουμε πολύ καλά ότι το σύστημα μπορεί να οικειοποιείται πολύ εύκολα τέτοιου είδους καταστάσεις. Και όταν δεν μπορεί ειρηνικά υπάρχει και το φανερό χαρτί της καταστολής. Εξού οι αμέτρητες συλλήψεις και οι δεκάδες προφυλακίσεις ειδικά σε μετανάστες και ταξικά κα-

τώτερους με αποκορύφωμα τις διώξεις με το

τρομονόμο σε ανήλικους διαδηλωτές στη Λάρισα. Το κράτος δεν σ' αφήνει ποτέ να ξεχάσεις το πόσο ταξικό είναι. Αυτό που δε μπορεί να κάνει όμως είναι να σβήσει τις γενικευμένες στιγμές χαράς, οργής και αλληλεγγύης που κατέκλυσαν χιλιάδες ανθρώπους. Αυτό το έβλεπες ακόμα και όταν εκατοντάδες κουκου-

λωμένοι κατέβαιναν στο δρόμο και άκουγες πολλούς περαστικούς να βροντοφωνάζουν «κάψτε τους». Ποιους εννοούσαν ακριβώς κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει. Όσοι βρέθηκαν στο δρόμο κατάλαβαν ότι η κανονικότητα δεν μπορούσε να ξεριζωθεί τόσο εύκολα αλλά προς το παρόν διαταράχθηκε και αυτό σίγουρα δεν άρεσε στους εξουσιαστές και τα αφεντικά.

Όσο για τη θεομοποιημένη αριστερά τι να πρωτοπεί κανείς. Ο ΣΥΝ προσπάθησε ανεπιτυχώς να οικειοποιηθεί κάποια κομμάτια νεολαίων, είτε για ψηφοθηρικούς λόγους, είτε γιατί πολλοί νεολαίοι απ' τη βάση τους κατέβηκαν στο δρόμο. Μόλις



είδαν ότι τα ποσοστά τους άρχισαν να πέφτουν (γιατί το σώμα των νοικοκυραίων στην Ελλάδα καλά κρατεί) άρχισαν να καταδικάζουν τις «τυφλές εκδηλώσεις βίας» απ' όπου κι αν προέρχονταν αυτές. Για γέλια και για κλάματα. Το ΚΚΕ απ' την άλλη, χωνστός ο ρόλος του από χρόνια. Ότι δεν μπορεί να οικειοποιηθεί, το καταδικάζει. Όπως στο Πολυτεχνείο του '73 όπου τη πρώτη μέρα κατάληψης του με έγγραφη ανακοίνωση της η πανοπουδαστική καταδίκασε τους προβοκάτορες της χούντας που εισέβαλαν στο πολυτεχνείο και τώρα προσπαθούν να μας πείσουν ότι ήταν εξέγερση στην οποία τα μέλη του συμμετείχαν ενεργά. Πάμπολλα τα παραδείγματα του Δεκέμβρη. Το ελεγχόμενο από τη ΚΝΕ ΣΑΣΑ, όπου είχε δύναμη και αντιμετωπίζοντας παράλληλα εσωτερικό πρόβλημα διαχείρισης, κατεύθυνε τους μαθητές σε απλές ειρηνικές πορειούλες διαμαρτυρίας στρέφοντάς τους μακριά από τα Α.Τ που αποτελούσαν το στόχο για τα περισσότερα σχολεία. Ακόμα και στη πορεία της Δευτέρας 8/12 όταν απ' το μπλοκ τους άρχισαν να φωνάζουν κάποιοι «μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι», έκαναν διπλές αλυσίδες και

κατευθύνθηκαν προς το Μοναστηράκι φοβούμενοι μήπως και κανένας ξεφύγει της γραμμής και συγκρουστεί με τους μπάτσους. Στο απόγειο της δόξας του συναγωνίζονται με το ΛΑ.ΟΣ στο ποιο θα είναι το πιο συντηρητικό κόμμα. Ο καρτζαφέρης έφτασε στο σημείο να δώσει συχαρητήρια στο ΚΚΕ για τη στάση του στα Δεκεμβριανά. Άλλες εποχές...

50.000
διαδηλωτές δεν απο-
τελούν κίνημα...



Οι εμπειρίες απ' τις καταλήψεις ΑΣΟΕΕ, ΕΜΠ και ΓΣΕΕ δεν σβήνουν τόσο απλά. Με αυτοοργανωμένες διαδικασίες και καθημερινές συνελεύσεις παίρνονταν οι αποφάσεις για οποιοδήποτε θέμα προέκυπτε. Απ' τις συγκρούσεις με τους μπάτσους μέχρι τη διαχείριση του εστιατορίου για την καθημερινή σίτιση των καταληψιών, φάνηκε ότι δεν χρειάζονται ειδικοί για να παρθούν αποφάσεις.

Γνωρίζουμε ότι κατέβηκαν εκατοντάδες χιλιάδες στους δρόμους όπως στο Γενάρη του '91 μετά τη δολοφονία του Τεμπονέρα. Η διαφορά με τότε είναι ότι τώρα δεν υπήρχαν αιτήματα, δεν υπήρχε ο μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ που προσπάθησε όσο μπορούσε να ρίξει την κυβέρνηση της Ν.Δ. Αυτή τη φορά τα γεγονότα του Δεκέμβρη τους τρόμαξαν για τα καλά. Και τους

τρόμαξαν γιατί δεν μπορούσαν να τα ελέγξουν.

Τότε -το 1992- φρόντισαν να φτιάξουν ένα μακεδονικό ζήτημα και να κατεβάσουν χιλιάδες κόσμου σ' ένα εθνικιστικό παραλήρημα ξεχνώντας ότι είχε γίνει 1 χρόνο πριν... Και τώρα προσπάθησαν να φτιάξουν ένα ακόμα 'θερμό' επεισόδιο με τους τούρκους αλλά μάλλον κανείς δεν έδωσε αρκετή σημασία. Απ' ότι φαίνεται δεν έχουν υπολογίσει ότι πολλοί απ' αυτούς που κατέβηκαν στους δρόμους ήταν και παιδιά μεταναστών τα οποία δεν τους καίγεται καρφί για τα εθνικά ιδεώδη, ασχέτως αν έχουν μεγαλώσει στην ελληνική κοινωνία και έχουν φοιτήσει στα ελληνικά σχολεία.

Δεν ξέρουμε τι έχει αφήσει πίσω του ο Δεκέμβρης. Σίγουρα τίποτα δεν είναι όπως πριν. Αυτό φάνηκε απ' το κύμα αλληλεγγύης στο πρόσωπο της μετανάστριας συνδικαλίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα. Ένα θέμα που προσπάθησαν να το θάψουν όλοι. Απ' το επίσημο κράτος μέχρι τα media. Φάνηκε στις συγκρούσεις με τους μπάτσους μετά τον αφανισμό του πάρκου Κύπρου και Πατισίων από τις μπουλντόζες του δήμου και των εργολάβων. Φαίνεται στα καθημερινά μικρά ή μεγάλα επεισόδια με μπάτσους από πολυπληθείς ομάδες μέχρι απλούς ανθρώπους. Το «μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι» δεν ξεκινάει τόσο εύκολα. Φαίνεται στις σπασμωδικές κινήσεις των εξουσιαστών για σκλήρυνση των ήδη υπάρχοντων νόμων και δημιουργίας νέων όπως αυτός για τις κουκούλες και την περιύβρηση της αρχής. Και επειδή πολύς λόγος έγινε για τις κουκούλες και για όποιον δεν μπορεί να καταλάβει γιατί τις φοράμε, θα μπορούσε να περάσει από τις καθημερινές συνελεύσεις στο ΕΜΠ και την ΑΣΟΕΕ που μιλάγαμε όλοι μαζί ίσοι προς ίσες χωρίς κουκούλες γιατί πολύ απλά δεν είχαμε μπάτσους, αφεντί, δημοσιογράφους, κάμερες και ρουφιάνους μεταξύ μας.

και οι
τζομάδες πάνε
τζομάικα



Για μας τα γεγονότα του Δεκέμβρη είχαν ταξικές αναφορές. Κάτι που το μαρτυρούσε τόσο απ' τους χιλιάδες κολασμένους που κατέβηκαν στους δρόμους όσο και από την οργή που ξεχειλίζει και στοχοποιούσε τράπεζες, ναούς κατανάλωσης και μπάτσους. Ακόμα και τα παιδιά με πλούσιους γονείς που κατέβηκαν στους δρόμους για μας είναι προδότες της τάξης τους. Όσο γι αυτούς που τόλμησαν να πουν ότι αν ο Αλέξης δεν είχε πλούσιους γο-

νείς δεν θα νοιαζόταν σχεδόν κανείς, τους πληροφορούμε ότι αν ήταν κάποιος άλλος στη θέση του και ο Αλέξης θα ήταν μέρα νύχτα στα οδοφράγματα δίπλα σε όλους τους υπόλοιπους κολασμένους.

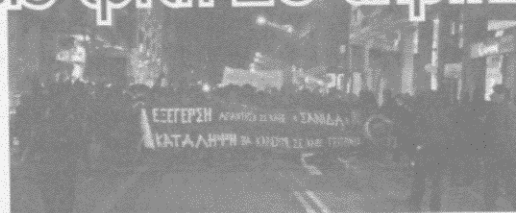
Δεν υπήρξε τυφλή βία. Δεν υπήρξαν βιασμοί. Δεν υπήρξε πρόθεση για νεκρούς. Αυτά τα κάνουν οι εξουσιαστές στους πολέμους που σπέρνουν ανά τη Γη για τα σύνορα, το πετρέλαιο, τη πειθάρχηση του εργατικού δυναμικού και περισσότερο γεωστρατηγική δύναμη. Ο κόσμος που κατέβηκε στους δρόμους ήθελε να αλλάξει τον κόσμο αλλάζοντας έστω και για λίγο την καθημερινότητά του.

Δεν είμαστε εμείς αυτοί που θεωρούμε ότι έχουμε το μόνο δίκιο και δεν μπορούμε να 'χουμε το μόνο δίκιο. Πολύ απλά όσο δίκιο και να 'χουμε όσο σωστοί και να 'μαστε και μερικές χιλιάδες ακόμα να γίνουμε ακόμα και ένα

τανκ να 'χει ο καθένας μας το καλύτερο που θα κάνουμε είναι μια ωραία δικτατορία. Γι αυτό απεχθανόμαστε μετά βδελυγμίας κάθε είδους εξουσία.

Δεν έχουμε τις λύσεις για τα πάντα. Αγωνιζόμαστε να αλλάξουμε τον κόσμο και αυτό σημαίνει ότι αλλάζουμε τους εαυτούς μας. Αυτό μας έδειξε ο Δεκέμβρης και αναλαμβάνουμε πλήρως την πολιτική ευθύνη όλων των πράξεων μας – που δεν ήταν και λίγες. Ο Δεκέμβρης θα μείνει ανεξίτηλος αν και εφόσον οι χιλιάδες που τον βίωσαν τον κάνουν και καθημερινότητα τους. Το θέμα δεν είναι μόνο αν και πως θα ξαναβγούμε στο δρόμο αλλά πως οι εμπειρίες μας γίνονται πράξεις κάθε ώρα και στιγμή. Στο σπίτι μας, στη δουλειά μας στο σχολείο μας, στο δρόμο, παντού...και πάντα.

Πορεία για τις καταλήψεις τρίτη 28 απρίλη



Όσο περισσότεροι τόσο δυνατότεροι

Με αφορμή τις δηλώσεις του εισαγγελέα σανιδά για τις καταλήψεις στον ελλαδικό χώρο, τις εξαγγελίες για ποινικοποίηση της κάλυψης του προσώπου και των συνθημάτων ενάντια στους μπάτσους και στα πολιτικά/ δημόσια πρόσωπα, πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις αντιπληροφόρησης σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Στην αθήνα διοργανώθηκε συναυλία στο Θησείο το Σάββατο 25/04 και πορεία την Τρίτη 28/04 από «καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, αναρχικές/οι, αντιεξουσιαστές/στριες». Η πορεία, όπου συμμετείχαν σχεδόν 3000 διαδηλωτές, ξεκίνησε από το πάρκο Ναυαρίνου & Ζωοδόχου πηγής, κατέβηκε στην Πατησίων, κατηφόρισε στην Ιουλιανού και έπιασε την Αχαρνών, ξαναβγήκε στην Πατησίων και τερμάτισε στο πάρκο της οδού Κύπρου.

Ο νόμος της εξύβρισης κανένα δε κωλώνει μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι

(μερικές από τις) **Κινήσεις** **αλληλεγγύης**

ΟΠΟΙΟΣ ΣΠΕΡΝΕΙ ΦΟΒΟ ΘΕΡΙΖΕΙ ΟΡΘΗ **ΟΙΟΙΣ ΣΠΕΡΝΕΙ ΦΟΒΟ ΘΕΡΙΖΕΙ ΟΔΗ**

Παρασκευή 26/12/08: Συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από το νοσοκομείο «Ευαγγελισμός».

Σαββάτο- Κυριακή 27-28/12/08: Κατάληψη των κεντρικών γραφείων του ΗΣΑΠ.

Κυριακή 28/12/08: Πορεία από τα γραφεία του ΗΣΑΠ προς το νοσοκομείο «Ευαγγελισμός».

Δευτέρα 29/12/08: Συγκέντρωση στο σταθμό του ΗΣΑΠ Πειραιά και πορεία.

Τρίτη 30/12/08: Κατάληψη στο εργατικό κέντρο Θεσσαλονίκης. Συγκέντρωση (30/12) και πορεία στο κέντρο της Θεσ/νικης (5/01)

Σαββάτο 3/01/09: Συγκέντρωση στην πλατεία Μερκούρη στα Άνω Πετράλωνα και πορεία, όπου σπάζεται ο εκεί ηλεκτρικός σταθμός. Το απόγευμα σπάζεται αυτός της Ομονοίας.

Δευτέρα 12/01: κατάληψη στο εργατικό κέντρο Βόλου.

Τετάρτη 14/01: κατάληψη στο εργατικό κέντρο Ξάνθης, και στη διοίκηση του νοσοκομείου «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ».

Τετάρτη 21/01 κατάληψη στις επιθεωρήσεις εργασίας της Αγ. Παρασκευής, της Δάφνης και του Πειραιά.

Πέμπτη 22/01 κατάληψη στο εμπορικό και βιομηχανικό επιμελητήριο στα Χανιά.

Πέμπτη 22/01: Διαδήλωση προς στο υπουργείο εργασίας με τη συμμετοχή πάνω από 8000 ατόμων. Γίνονται συγκρούσεις έξω από το υπουργείο εργασίας.

Σαββάτο 31/01: Πορεία στο κέντρο του Πειραιά, από τη «συνέλευση αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα», όπου πετάγονται μπογιές στα ΜΑΤ, που φυλάνε τα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ.

Παρασκευή 6/02: παρέμβαση και 3ωρη κατάληψη στο εργατικό κέντρο Κοζάνης.

Σάββατο 7/02: σπάζονται τα γραφεία της πολυεθνικής εταιρείας «MANPOWER» στη Θεσσαλονίκη.

Δευτέρα 9/02: κατάληψη σε ραδιοφωνικό σταθμό στη Μυτιλήνη.

Πέμπτη 12/02: κατάληψη του σταθμού FM 100 στη Θεσσαλονίκη.

Τρίτη 17/02: σπάζονται τα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ στο Πειραιά.

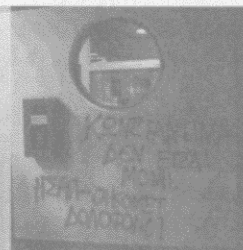
Το βράδυ της Δευτέρας 22 Δεκεμβρίου 2008, καθώς η μαχόμενη συνδικαλίστρια Κωνσταντίνα Κούνεβα επέστρεφε στο σπίτι της, δέχθηκε επίθεση με ισχυρό οξύ. Έκτοτε νοσηλεύεται στον Ευαγγελισμό με ανεπανόρθωτα εγκαύματα στο πρόσωπο και σε εσωτερικά όργανα. Ο τρόπος επίθεσης ήταν ενδεικτικός. Μια μορφή εκδικητικής τιμωρίας που βασανίζει, εξευτελίζει, σιγματίζει, παραδειγματίζει.

Η Κωνσταντίνα, μετανάστρια από την Βουλγαρία και μητέρα ενός ανήλικου παιδιού, εργαζόμενη στην Ελλάδα ως καθαρίστρια στην εταιρία ΟΙΚΟΜΕΤ (συμφερόντων του Πασόκου Οικονομάκη) σε σταθμούς του ΗΣΑΠ και γραμματέας του σωματίου Πανατικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (ΠΕΚΟΠ), δεν έσκυψε το κεφάλι, δεν σώπασε αλλά ήρθε σε άμεση ρήξη με την εργοδοσία της διεκδικώντας τα πλέον αυτονόητα: Να πληρώνονται, αυτά και οι συναδελφισσές της για τις ώρες που δουλεύουν και τα επιδόματα, δώρα που τους αναλογούν, να μην τους κλέβουν τα ένσημα, να εργάζονται τις ώρες και στον τόπο που προβλέπει η σύμβασή τους, να πάψει το καθεστώς τρομοκρατίας και εκβιασμού και να σταματήσει η ΟΙΚΟΜΕΤ να δίνει σε εργαζόμενους λευκές συμβάσεις εργασίας.

Όλα αυτά εν γνώσει φυσικά των επιθεωρήσεων εργασίας αλλά και της γσσε. Αποδεικνύοντας για ακόμη μία φορά ότι εκφράζουν μόνο τα συμφέροντα των αφεντικών. Εξάλλου η γσσε είναι εργοδότης ενοικιαζόμενων εργαζομένων για τον καθαρισμό κτιρίων της.

Το βιτριόλι έπεσε σαν λάδι στη φωτιά που άναψε στις καρδιές μας η εκτέλεση του Αλέξανδρου. Η δολοφονική επίθεση εναντίον της Κωνσταντίνας κατά την διάρκεια των δεκεμβριανών γίνεται αμέσως γνωστή. Η ΠΕΚΟΠ βρίσκεται από την πρώτη στιγμή στο πλευρό της, όπως και αμέτρητοι αλληλεγγύοι/ες, καθώς και σωματεία, συλλογικότητες και συνελεύσεις που συγκροτήθηκαν μετά από την επίθεση.

Εκδηλώσεις και λαϊκές/ανοικτές συνελεύσεις για την αλληλεγγύη στην Κ.Κούνεβα πραγματοποιούνται σε πολλές γειτονίες της Αθήνας όπως τη Ν. Φιλάδελφεια, Πατίσια, Δάφνη, Χαλάνδρι, Πετράλωνα, Αγ.Παρασκευή, Περιστέρι. Σχεδόν σε όλη την Ελλάδα, από τα Χανιά μέχρι τη Θεσσαλονίκη, από την Πάτρα μέχρι την Μυτιλήνη, το Βόλο, τα Γιάννενα, την Ξάνθη, την Κοζάνη, την Κομοτηνή και την Ηγουμενίτσα γίνονται καταλήψεις Εργατικών Κέντρων, ραδιοφωνικών σταθμών, πορείες και μικροφωνικές με σκοπό την αντιπληροφόρηση και την έμπρακτη αλ-



Τετάρτη 18/02: παρέμβαση στο «ΨΝΑ» από την ΠΕΚΟΠ και την «πρωτοβουλία πρωτοβάθμιων σωματείων».

Πέμπτη 19/02: σπάζονται τα γραφεία δύο ακόμα εταιρειών καθαρισμού της «ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ» στο Πειραιά και της «ΑΡ. ΗΛΙΑ» στον Αγ. Νικόλαο. Πραγματοποιούνται πορείες και συγκεντρώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Χανιά, Ηγουμενίτσα, Κοζάνη και Βόλο.

Σαββατοκύριακο 21 & 22/02: διήμερο εκδηλώσεων στο ΑΠΘ στη Θεσσαλονίκη, όπου καταλαμβάνεται το «δημοτικό ραδιόφωνο Θεσσαλονίκης» και μεταδίδεται εκπομπή για το κίνημα αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα.

Τετάρτη 25/02: το σωματείο ΠΕΚΟΠ με την υποστήριξη της ΠΠΣ και αλληλέγγυων πραγματοποιούν πολύωρη κατάληψη στα γραφεία του ΗΣΑΠ στην Ομόνοια.

Τρίτη 3/03: Καίγονται 6 βαγόνια του ΗΣΑΠ στο σταθμό κηφισιάς. Ο σταθμός μένει εκτός λειτουργίας τις επόμενες μέρες.

Δευτέρα 13/03: Κατάληψη της πρυτανείας του ΑΠΘ στη Θεσσαλονίκη από την «πρωτοβουλία για κοινή δράση ενάντια στις εργολαβίες στο ΑΠΘ».

Δευτέρα 20/03: πορεία από εργαζόμενους στο ΑΠΘ, φοιτητικών συλλόγων και της «ανοικτής συνέλευσης κατάληψης πρυτανείας» στη Θεσσαλονίκη.

Παρασκευή & Σάββατο 27 & 28/03: Κατάληψη στο εργατικό κέντρο Σπάρτης με προβολές, συζητήσεις και συναυλία.

Πέμπτη 2/04: Κατά τη διάρκεια της παραλλαδικής απεργίας, συμβαίνει αποκλεισμός των γραφείων του ΗΣΑΠ, από την ΠΕΚΟΠ και αλληλέγγυους/ες. Σπάζονται τα γραφεία της ΠΑΣΕΠΠΕ (Πανελλήνιος Σύνδεσμος Επιχειρήσεων Προστασίας Περιβάλλοντος).

Σάββατο 4/04: Σπάζονται τα γραφεία της ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ στη Θεσσαλονίκη.

Κυριακή 10/05: Παρέμβαση στο «θέατρο από μηχανής», και ματαίωση της πρεμιέρας της παράστασης «κίτρινο σκυλί».



ηλεγγύν όλων αυτών των ανθρώπων που αντιλαμβάνονται αυτήν τη δολοφονική επίθεση σαν μέρος του ταξικού αγώνα.

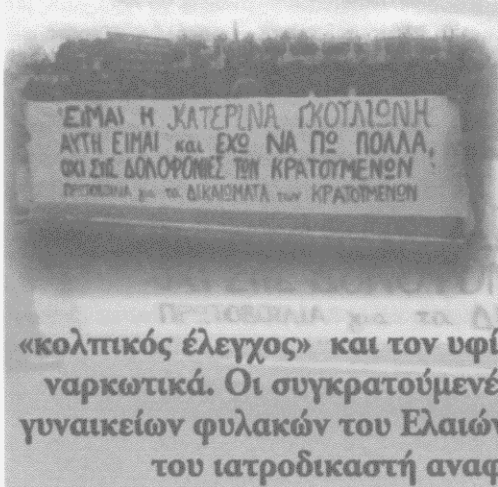
Πέντε μήνες μετά το τοπίο εξακολουθεί να παραμένει ίδιο. Τίποτα δεν έχει αλλάξει: οι δημοσιογράφοι έκαναν το καθήκον τους με τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ και επέστρεψαν ξανά στην ένοχη

σιωπή - δεν περιμέναμε τίποτα καλύτερο. Το επίσημο κράτος έπειτα από βαρύγδουπες δηλώσεις και επισκέψεις αντιπροσώπων του στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται η Κωνσταντίνα, από τη μία κωλυσισεργεί όσο μπορεί την δικαστική υπόθεση προσπαθώντας να την κλείσει όσο το γρηγορότερο, από την άλλη φροντίζει ώστε να παραμείνει ίδια η στυγνή εκμετάλλευση των καθαριστριών. Οι εργολάβοι καθαρισμού συνεχίζουν να πλουτίζουν με τις αναθέσεις από το δημόσιο. Οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΕΚΑ κλπ) καθώς και το συνδικαλιστικό όργανο των μόνιμων υπαλλήλων του ΗΣΑΠ σφυρίζουν αδιάφορα χωρίς να ιδρώνει το αυτί τους. Οι καθαρίστριες εξακολουθούν να εργάζονται κάτω από το φόβο της σωματικής τους ακεραιότητας, την απειλή της απόλυσης, τους εκβιασμούς, τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις- σε μερικές περιπτώσεις όπως στην ΕΘΕΛ έχουν καταγγελλθεί και βιασμοί στο παρελθόν- χωρίς την ασφαλιστική κάλυψη που δικαιούνται, υφιστάμενες στυγνή εκμετάλλευση. Η διοίκηση του ΗΣΑΠ με την κάλυψη του σωματείου εργαζομένων του, μετά τις πιέσεις που δέχτηκε από το κίνημα αλληλεγγύης, αναδιπλώνεται ακολουθώντας την τακτική διαίρει και βασίλευε. Προτείνει να προσλαμβάνονται οι καθαρίστριες στον ΗΣΑΠ μέσω ΑΣΕΠ, πράγμα που συνεπάγεται -χωρίς τα υπόλοιπα- ότι οι μη κοινοτικές μετανάστριες δεν έχουν δικαίωμα να κρατήσουν τη θέση τους. Ο Οικονομάκης το γνώριζε καιρό και φρόντιζε να απολύει «κοινοτικούς» μετανάστες/στρίες και να προσλαμβάνει «μη κοινοτικούς», ώστε να διαχωρίσει ακόμα περισσότερο τις εργαζόμενες/ους. Η ΠΕΚΟΠ αρνήθηκε αυτή την πρόταση και συνεχίζει τον αγώνα της, έχοντας κερδίσει μέχρι στιγμής βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα για όλες/ους, πληρωμές των δώρων και των μισθών κανονικά, το σταμάτημα των λευκών συμβάσεων και την ενεργοποίηση περισσότερων συναδελφισμών τους.



Αν κάτι άλλαξε είναι ότι άνθρωποι συναντήθηκαν, κατέβηκαν στο δρόμο. Αδιαμεσολάβητα, χωρίς αρχηγούς και ειδικούς, εκφράζοντας την οργή, το θυμό και την αλληλεγγύη τους με ποικίλους τρόπους, χωρίς να ζητούν κάτι συγκεκριμένο πάντα. Διότι η υπόθεση της Κωνσταντίνας συμπυκνώνει την ουσία της μισθωτής σκλαβιάς: εκμετάλλευση χωρίς όρια και όποιος σηκώνει κεφάλι και δεν είναι υποτακτικός ή ρουφιάνος τον περιμένουν τα χειρότερα. Αποδεικνύοντας τόσο ότι η μισθωτή σκλαβιά ακόμα και αν εξωραϊζεται με νόμους βρωμάει εκμετάλλευση, φρίκη και πολλές φορές θάνατο, όσο και ότι τη μοναδική διέξοδο αποτελούν οι αυτοοργανωμένοι αγώνες από τα κάτω, έξω από θεσμούς, κόμματα και νομιμότητα...





18 Μαρτίου δολοφονείται η φυλακισμένη αγωνίστρια Κατερίνα Γκουλιώνη κατά την εκδικητική μεταφορά της στις φυλακές της Αλικαρνασσού. Βρίσκεται νεκρή το πρωί, δεμένη πισθάγκωνα, μέσα στο πλοίο που τη μετέφερε μαζί με άλλους κρατούμενους. Η Κατερίνα είχε πρωτοστατήσει στον αγώνα κατά του βασανιστηρίου, που κομψά ονομάζεται «κολπικός έλεγχος» και τον υφίστανται οι κρατούμενες με αφορμή τον έλεγχο για ναρκωτικά. Οι συγκρατούμενες της εξηγείονται και καίνε την Β' πτέρυγα των γυναικείων φυλακών του Ελαιώνα Θηβών. Εξαιρετικά αργοπορημένο, το πόρισμα του ιατροδικαστή αναφέρει ότι η Κατερίνα πέθανε από πρέζα...

Καταγγελία προς τον συνήγορο του πολίτη της κρατούμενης Γκουλιώνη Αικατερίνης

Είμαι 41 ετών σήμερα, εξαρτημένη από την ηρωίνη από τα 17 μου. Τόσα χρόνια αρρώστια και εξάρτηση από μία ουσία που αν δεν την είχα δε θα μπορούσα να είμαι όρθια για να δύναμαι να εργαστώ, για να μπορέσω να ζήσω.

Τον χειρότερο εφιάλτη, όμως, που οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν αυτονόητο συνεπακόλουθο της εξάρτησης, δεν είχα ποτέ φανταστεί ότι θα τον ζήσω έτσι όπως τον ζω και όπως καθημερινώς απειλούμαι ότι μπορεί ανά πάσα στιγμή να υποστώ.

Αυτό το «αυτονόητο συνεπακόλουθο της εξάρτησης», λοιπόν, είναι η φυλάκιση η οποία, ουσιαστικά σημαίνει την αιχμαλωσία και την ομηρία μου από τους δεσμοφύλακες που ελέγχουν κι επεμβαίνουν ακόμη και στα γεννητικά μου όργανα και στ' απόκρυφα σημεία του σώματός μου.

Όποτε μπαίνω στην φυλακή είτε γιατί εισάγομαι πρώτη φορά

είτε γιατί επιστρέφω από δικαστήριο είτε γιατί πήγα νοσοκομείο δέχομαι την εξής επίθεση, η οποία ονομάζεται «έρευνα»:

Η δεσμοφύλακας με υποχρεώνει να βγάλω όλα μου τα ρούχα, με βάζει να σκύψω, ν' ανοίξω τους γλουτούς, να βήξω και παρατηρεί τον πρωκτό μου. Πολλές φορές βρίσκει ευκαιρία να παρατηρήσει γυμνό σώμα και με κοιτάει καλά καλά, μου φέρεται προσβλητικά, ειρωνικά, θρασυάτα, σα να' μαι το τελευταίο σκουπίδι.

Μετά μου δίνουν άλλα ρούχα, από την αποθήκη τους, παρύτερα και εξευτελιστικά, μου παίρνουν το σουτιέν γιατί, λέει, «απαγορεύεται» να το φοράω στην απομόνωση γιατί λέει, δήθεν μπορεί να... αυτοκτονήσω μ' αυτό, μου δίνουν παπούτσια μεγαλύτερο μέγεθος απ' το δικό μου και περπατώ σαν παλιότσος και με οδηγούν στο φαρμακείο. Εκεί, με βάζουν να καθίσω σε γυναικολογική καρέκλα και η δεσμοφύλακας βάζει



το δάχτυλό της στο αιδούιο μου μέσα στον κόλπο. Στην συνέχεια υποχρεούμαι να ουρήσω μπροστά στην δεσμοφύλακα για να κάνουν το ναρκωτέστ.

Μια φορά, στο χαρτί που ήταν τοποθετημένο στην γυναικολογική καρέκλα όπου μ' έβαλαν να κάτω είδα μία τρίχα από προηγούμενη ερευνηθείσα. Η αποστείρωση στα εργαλεία τους είναι κάτι που ενίοτε θυμούνται. Σε άλλες βάζουν διαστολές και σκουριασμένους, πολλές φορές, τους βάζουν το δάχτυλό τους και συγχρόνως πιέζουν προς τον όρθο ή και από επάνω στη βουβωνική χώρα σε σημείο που η κρατούμενη να πονάει. Τα ειρωνικά σχόλια και τα σόκιν «αστειάκια» των δεσμοφυλάκων δεν λείπουν από το «ρεπερτόριό» τους...

Προσφάτως που αρνήθηκα την κολπική έρευνα και από τον γυναικολόγο, διότι ανεξαρτήτου μορφώσεως, ειδικεύσεως και μορφωτικού επιπέδου το να σου κώνει ο καθείς τα δάχτυλά του είναι τουλάχιστον «αηρεπές», θα έλεγα, και ζητούσα υπερηχογράφημα, με απείλησαν ότι θα με δέσουν όλη νύχτα με τη χειροπέδα στο κάγκελο και αυτή την απειλή συγκεκριμένα την ξεστόμισε η δεσμοφύλακας που τελεί χρέν... νοσοκόμας στο Κατάστημα Κράτησης Γυναικών Ελεώνα Θηβών (Κ.Κ.Γ.Ε.Θ.) Γκαβάνια Στέλα παρουσία της υπαρχιφύλακα Σαμπάνη Σωτηρίας, μου είπε πως αφού είμαι κρατούμενη πρέπει να δεχτώ την κολπική κι αυτή που δεν είναι, είναι «άλλο πράμα». Εν ολίγοις αυτό που μου είπαν και λένε είναι ότι αφού είμαι κρατούμενη πρέπει να μου κάνουν ότι θέλουν και να μην αντιδρώ.

Με οδήγησαν στην υποδιευθύντρια Καφρίτσα Αγλαΐα, η οποία μου είπε πως αφού αρνούμαι την κολπική έρευνα ότι βρεθεί από ναρκωτικά στην φυλακή θα το χρεώσει σ' εμένα και πως θα με κρατήσει πολλές ημέρες στην απομόνωση. Όταν της ζήτησα να μου κάνει υπερηχογράφημα διότι δεν αντέχω άλλο αυτόν τον βιασμό της κολπικής μου είπε πως δεν έχει αυτή τη δυνατότητα. Της απάντησα ότι δεν είμαι υποχρεωμένη να πληρώνω εγώ τη δική τους ανεπάρκεια και με οδήγησαν στην απομόνωση όπου ούτως ή άλλως θα με οδηγούσαν, κάνοντας κολπική ή μη.

Στην απομόνωση με έκλεισαν σ' ένα κελί όπου έπρεπε να χτυπάω το κουδούνι για να ρθει η



δεσμοφύλακας να μου ανοίξει να πάω στην μία τουαλέτα που είναι κοινή για όλες τις κρατούμενες στον χώρο αυτόν και παρακολουθούμενη από κάμερα.

Την ώρα της απόδευσης σε παρακολουθεί η δεσμοφύλακας από την κάμερα κι όταν δει τα περιττώματά σου τότε της ζητάς την άδεια να τραβήξεις καζανάκι.

Εκτός του ότι είμαι αναγκασμένη να κάνω την ανάγκη μου μπροστά σε δεσμοφύλακα είμαι υποχρεωμένη να κάνω 8 αφοδεύσεις για να με βγάλουν από την απομόνωση αλλά κι αυτό, πάλι, εξαρτάται από τις διαθέσεις τους.

Οι περισσότερες κρατούμενες αναγκάζονται να παίρνουν καθαρτικό για να επιτύχουν αυτές τις κενώσεις και αρκετές φορές είτε δεν έρχεται η δεσμοφύλακας να τους ανοίξει την πόρτα είτε είναι άλλη κρατούμενη στην τουαλέτα και στην κυριολεξία ενεργούνται επάνω τους. Δεν είναι λίγες οι φορές που κάποιες δεσμοφύλακες τις εξευτελίζουν γιατί ενεργήθηκαν επάνω τους ή τους λένε απειλητικά ότι «εδώ είναι Θήβα και το κουδούνι για να πας τουαλέτα θα το χτυπάς όταν έχεις μεγάλη ανάγκη», την οποία «μεγάλη ανάγκη» την κρίνει η δεσμοφύλακας ή της λένε με δυσφορία «πάλι τουαλέτα θέλεις;» και άλλα τέτοια με ανείπωτη απανθρωπιά και σαδισμό.

Μου έχει συμβεί να μη μου ανοίγει η δεσμοφύλακας την πόρτα του κελιού για να πάω στην τουαλέτα και αναγκάζομαι να ουρώ σε πλαστικό μπουκάλι νερού και αργότερα να έχω πρόβλημα με το έντερό μου από την συγκράτηση των κοπράνων. Στο τέλος, έφτασα στο σημείο να κλωτσάω την πόρτα του κελιού για να μου ανοίξει, να μου φέρεται προκλητικά και υποτιμητικά και επειδή την αποκάλεσα «κότα» έγραψε μία ψευδή αναφορά (η κα Δανιηλίδου Χαρίκλεια είναι η εν λόγω δεσμοφύλακας) σε συνεργασία με τον αρχιφύλακα Γαλάνη Ιωάννη που ήταν υπηρεσία εκείνη την ημέρα και σε αυτόν αναφερόταν η κα Δανιηλίδου, με πέρασα πειθαρχικό κι ο υποτελής σε αυτούς, εισαγγελέας Πρασσάς Γεώργιος με τιμώρησε με πειθαρχική ποινή εγκλεισμού σε κελί της απομόνωσης για πέντε μέρες μ' επιπρόσθετως παράνομη στέρψη καφέ, τσιγάρου και τηλεφώνου.



Πειθαρχικό το οποίο παραγράφεται σε δυο χρόνια πράγμα που σημαίνει πως εκτός του μαρτυρίου που υπέστη δεν θα αποφυλακισθώ με υπ' όρων απόλυση, δεν θα πάρω άδεια και οι άρρωστοι γονείς μου και η 21χρονη κόρη μου θα περιμένουν πολύ για να με δουν και να τους στηρίξω.

Όλα αυτά συνέβησαν στη γυναικεία φυλακή Κορυδαλλού, αλλά αυτοί οι κύριοι υπηρετούν σήμερα στη Θήβα όπως και ο αρχιφυλακείων Κοράκης Παναγιώτης, ο οποίος στην εδώ απομόνωση της Θήβας μου είπε πως παρ' όλες τις 8 κενώσεις κλη δικαιούται «βάσει του εσωτερικού κανονισμού» να με κρατήσει έξι ημέρες στην απομόνωση. Ο εσωτερικός κανονισμός

δεν γράφει κάτι τέτοιο, αντίθετα λέει πως η τριήμερη κράτηση στην απομόνωση γίνεται μ' εντολή εισαγγελέα και παρατείνεται εφόσον έχουν βρεθεί απαγορευμένες ουσίες στο σώμα του κρατούμενου και δεν μπορούν να αφαιρεθούν...

Μπάνιο δεν μπορείς να κάνεις στην απομόνωση –ειδικό χώρο κράτησης τον ονομάζουν λες και αλλάζοντας όνομα σε κάτι παύει και η φρίκη- γιατί όταν τύχει να έχει ζεστό νερό δεν είναι εκεί η δεσμοφύλακας και όταν είναι εκεί μπορεί να σε βγάλει από το κελί για να κάνεις μπάνιο, το νερό να είναι κρύο και να επιμένει πως είναι ζεστό βγάζοντάς σε τρελή.

Ελαιώνας Θηβών (20-02-09)

Οι φυλακές είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας που αρνείται να δει τον εαυτό της

Η απροκάλυπτη δολοφονία της Κατερίνας Γκουλιώνη μετά τον αγώνα της μέσα στις φυλακές, οι μεταγωγές και τα πειθαρχικά εναντίον των κρατουμένων που πρωτασάτησαν στην εξέγερση των φυλακισμένων το 2008 αποδεικνύει ότι αφεντικά και κράτος δεν αφήνουν ούτε μια μέρα χωρίς να μας θυμίζουν την εκδικητική συμπεριφορά τους.



Αγαπητοί μου συμπολίτες (κλέφτες και ληποδύτες), σας εύχομαι να αρρωστήσετε, να δουλεύετε μια ζωή και να σας παίρνουν όλα τα λεφτά και να σας καταστρέφουν τη δουλειά. Να σας αφήνουν δίχως μία, να σας βάζουν φυλακή, να σας βάζουν και χρηματική ποινή μετά και βγαίνοντας να χρωστάτε και από πάνω. Να σας βάζουν στη φυλακή, να ζείτε ο ένας πάνω στο άλλο και να σας στερούν όλα. Να έρχεται ο κάθε αμόρφωτος, άρρωστος, κομπλεξικός φύλακας και να επεμβαίνει ακόμη και στην ποιότητα του χαρτιού υγείας που θα χρησιμοποιήσετε. Και να σας υποχρεώνει να παίρνετε το πιο ακριβό και το χαράτσι να πηγαίνει στις τσέπες του. Να είναι τα παιδιά και οι γονείς σας έξω και να μην μπορείτε να τους συνδράμετε ούτε στο ελάχιστο^ αντιθέτως να τους ζητάτε και βοήθεια. Στη χώρα των

κανιβάλων που γεννήθηκα και έζησα σαράντα μαρτυρικά χρόνια, η ατυχία και κακοτυχία μου είναι αυτοί οι κανίβαλοι. Οι κανίβαλοι που έχουν γνώμη (για τους άλλους πάντα) και ψηφίζουν και κάνουν κόλαση τη ζωή των άλλων.

Γκουλιώνη Αικατερίνη 28 Δεκεμβρίου 2008

Πάνω από το 50% των κρατουμένων που στοιβάζονται στις ελληνικές φυλακές είναι χρήστες ναρκωτικών. Στην πλειοψηφία τους έχουν συλληφθεί με μικροποσότητες, ενώ οι έμποροι και οι κρατικοί τους προστάτες – συνεργάτες συνεχίζουν τη διακίνηση και τον έλεγχο της αγοράς. Παράλληλα, πέρα από τον τεράστιο (και ανυπολόγιστο) τζίρο των ναρκωτικών (10 δισ ευρώ για Ελλάδα), πέρα από ότι οι φυλακισμένοι αποτελούν το καλύτερο πελατολόγιο για το δικαστικό σύστημα και τους εμπλεκόμενους με αυτό (δικαστές, εισαγγελείς, δικηγόροι) ταυτόχρονα είναι και το πιο εύκολο και χωρίς κόστος στρατεύσιμο κομμάτι για ποιορισμό των ναρκωεμπόρων. Η διακίνηση ναρκωτικών εντός των φυλακών συμβαίνει για να περιορίζονται οι αντιδράσεις των κρατουμένων στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης αλλά και να διαχωρίζονται, ώστε η πουσία και η τόξη να διατηρείται στις φυλακές.

Ένας κρατούμενος είχε δηλώσει ότι κατά τη γνώμη του αν δεν υπήρχαν τα ναρκωτικά στις φυλακές, κάθε μέρα θα συνέβαινε εξέγερση...

Σε μία εποχή όξυνσης της επίθεσης των αφεντικών, του κοινωνικού
ελέγχου, της καταστολής...

Σε μία εποχή όπου απονομηματοδοτούνται όροι όπως δημόσιοι χώροι,
δημόσια υγεία, δημόσια και δωρεάν παιδεία...

Σε μία εποχή οικονομικής κρίσης...

Μία δολοφονία γίνεται το σπίρτο που ανάβει τη φωτιά.

Ο θάνατος του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου γίνεται η αφορμή για
να ξεχυθούν στο δρόμο χιλιάδες εξεγερμένοι, για να μετατραπεί η πόλη
από νεκροταφείο ζωντανών σε εργοτάξιο ανατρεπτικών καταστάσεων.

Διαφορετικές ιδέες, σκέψεις, εθνικότητες, μυαλά, καρδιές, σώματα
συναντήθηκαν και ενώθηκαν κάτω από την κοινή σημαία της οργής και
της αγανάκτησης.

Μέσα από τη σύγκρουση γεννήθηκαν οι συνειδήσεις γεμάτες αμφισβήτη-
ση για το υπάρχον και διάθεση για την καταστροφή του.

Είναι όμως η γιορτή της καταστροφής που έστησαν οι εξεγερμένοι, μια
καταστροφή που φέρει πάνω της το δημιουργικό όσο τίποτε άλλο στον
κόσμο.

Ωστόσο το ζητούμενο παραμένει στο να αποκλείνουμε από όλους τους
κυρίαρχους κανόνες, έτσι ώστε να αναγκάσουμε την κοινωνία να βρεθεί
ενώπιον της ανεπάρκειάς της, κάνοντάς την ν' αναλογιστεί σοβαρά το
πρόταγμα της άρνησής της.

Εκεί που συναντιούνται διαφορετικές ιδέες, ιδανικά, σώματα, ψυχές...

Εκεί που σβήνουν οι διαχωριστικές γραμμές που μας χωρίζουν (φυλετι-
κές, ηλικιακές κτλ).

Εκεί που η οργή αντί να μας πνίγει γίνεται όπλο στα χέρια μας.

Εκεί που οι νόμοι του κράτους και των αφεντικών αντικαθίστανται από το
ανθρώπινο εθιμικό δίκαιο.

Εκεί που η φωτιά καίει δυνατή τόσο έξω, όσο και μέσα μας.

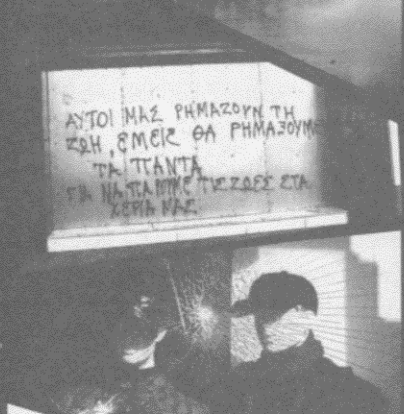
Εκεί που όλοι γινόμαστε ένα.

Εκεί που ανάμεσα στα κατεστραμένα καταστήματα, τις τράπεζες και τα
αστυνομικά τμήματα εισβάλλει το μικρόβιο της ελευθερίας.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΕΚΕΙ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

“ΣΤΑ ΙΣΙΑ” Τεύχος Νο14, Μάης-Ιούνης 2009.

Για επικοινωνία: Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω - Κάτω Πατησίων
Νάξου 75 & Κρασσά, Πλ. Κολιάτσου.



Στο
χώρο της
κατάληψης λειτουργεί
καθημερινά εκτός Τετάρτης
και Κυριακής δανειστική
βιβλιοθήκη.